

Výzva a odpověď

Všeobecně připouštíme, že výzvy k nám přicházejí a že čekají na naši odpověď, ale máme obvykle za to, že přicházejí odněkud z minulosti nebo spíše aktuální přítomnosti. Heidegger však mluví o tom, že „neskrytost“ (e Unverborgenheit, s Unverborgene - srv. s „pravdou“) člověka vyzývá (fordert heraus, Herausforderung), povolává, vyvolává (hervorruft), oslovuje (anspricht, člověk je der Angesprochene), objednává, zjednává (bestellt) k tomu, aby odkrýval, odhaloval (zu entbergen), ‚nárokuje‘, dovolává se ho (nimmt in Anspruch), bere do sebe (ins Unverborgene gebracht); neskrytost se děje, ba vždycky už se děla (s Unverborgene: dessen Unverborgenheit hat sich schon ereignet, so oft sie den Menschen ... hervorruft); atd. To jsou všechna slova, použitelná pro případ, že pravdu chápeme jako ryzí nepředmětnost, přicházející z budoucnosti, a to právě jako výzva, vyvolanost a povolanost atd. Člověk má tuto výzvu atd. odpovědět, a to celým svým jednáním. Stává se proto zcela nezbytným závazkem prozkoumat, jak daleko jde analogie toho, jak to já chápu, s tím, jak to chápe Heidegger, a kde přesně ta obdobnost končí.

(Písek, 040603-3.)